

ספק אם יבוא בשבת או ביו"ט והוא ספק ביום שגדר לא חלה עליו זירות שספק זירות להקל וכו' והכ"מ והלח"מ שם תמהו עליו שהוא נגד הש"ס בעירובין דף מ"ג ע"ב וכלל קושיתם הם ג' קושית א) שהרמב"ם נתן טעם אחר ממה שאמרו בגמרא בעירובין שם אמרו ללך מותר משום דלחין אליהו כל בע"ש ובעיו"ט וא"כ בוודאי לא יבוא בן דוד בשבת ויו"ט והרמב"ם כי טעם אחר משום דספק זירות להקל ולדבריו גם להש"ס הו"ל לתרץ כן ב) הא לפי הש"ס לא הוי ספק ואיך חשבו הרמב"ם לספק והג"י קשה דאי כטעם הרמב"ם א"כ גם ביום א' הוא ספק דלמא יש תחומין למעלה מ"י וא"א שיבוא אל"י בשבת וממילא א"א שיבוא ב"ד ביום ראשון עי"ש בכ"מ ובלח"מ :

וקושיא ראשונה אפשר לישב ולומר דטעם הרמב"ם דספק זירות תלי' ב' הפירושים בלשון שאמר הריני נזיר ביום שז"ד כלל חס הפירוש ביום שיבוא ממנו או דפירושו ביום שראוי לזבוח בו וכמ"ס החוס' בעירובין שם דאם הפירוש ביום שיבוא ממנו לזבוח למימר כטעם הרמב"ם משום דספק זירות להקל דהטעם דספק זירות להקל אמרו בגמרא דף י"ח דהוא משום דלא מחית אינש נפשי' לספיקא וכן הרי מחית נפשי' לספיקא שהרי כוונתו שלם יבוא יהא נזיר למפרע וע"כ טעם הרמב"ם הוא אי מפרשינן ביום שראוי לזבוח או שפיר איכ"ל דכוונתו ביום שוודאי ראוי לזבוח משא"כ ביום שהוא ספק אי ראוי לזבוח וממילא בשבת ויו"ט אולי יש תחומין למעלה מ"י ואינו ראוי לזבוח ולכך אמרינן דלא מחית נפשי' לספיקא וא"ש טעם הרמב"ם :

ובזה עלמו נראה דפליגו הס"ד והמסקנא שם בעירובין כס"ד סבר ע"כ הפירוש ביום שז"ד כלל כוונתו ביום שיבוא ממנו מכה דקשיא ל"י קושיא דמקשה לזבוח דלמה מותר בשבת ויו"ט כיון דכבר חל מלחמתו דלכתי לא חסיק דמיירי כדור בשבת ויו"ט וגם לישאל לא משמע כן ולכך סובר דכוונתו ביום שיבוא ממנו ולכך ס"ל לחלק דלשמה כלל לא חיישינן ולשמה יבוא חיישינן כמו דאמרינן לענין שמה מת לא חיישינן וכו' וכמ"ס נמי הטורי אבן כר"ה דף י"ח גס לשמעתין כן ולכך מותר בשבת דשמה כלל לא חיישינן רק שמה יבוא והיום א"א לזבוח ולכך הקשה א"כ אי אין תחומין גם היום אפשר לזבוח אבל כשמשני דהואיל ולא כלל א"א לתמול א"א שיבוא היום אבל בחול חיישינן שמה כלל לבית דין הגדול א"כ ע"כ גם שמה כלל חיישינן כאן והטעם יבואר לקמן א"י"ה שוב קשיא ל"י דגם שבת ויו"ט יהא חסור משום שמה כלל לתמול והוכרח לתרץ ללא דמיירי כדור בשבת ויו"ט ולפ"ז חזר ממאי דסבר מעיקרא דהפירוש ביום שז"ד כלל כפועל ממש ללא דהפירוש הוא ביום שז"ד ראוי לזבוח והרמב"ם רמו זה כמה שהוסף ביום שז"ד כלל בן לשון בו משמע הכי ושוב איכ"ל כטעם הרמב"ם דלא מחית נפשי' לספיקא (תי' זה על הרמב"ם וכמו שנתבאר בסוף ככל פרטיו מלחתי בפלתי סוסי' ק"י ביתר ביאור) :

אמנם איך ב' קושית אחתי קשיא ונראה בעזרי"ת דהנה התוס' בעירובין דף מ"ג ע"ב ד"ה ואסור לשתות וכו' הקשו למה שם חיישינן בכל יום שיבוא ומ"ש בתענית דף י"ז אמרינן שהכהנים מותרין לשתות יין ולא חיישינן שמה יבנה משום דתקנתם קלקלתם הואיל וזה זמן רב ולא כל עי"ש אמנם להרמב"ם כפ"א מביאת מקדש לא קשה זה ששם פסק בלחמה כהנים שיודעין מאיזה משמר ומאיזה בית אב הן אסורין לשתות אבל אותן שאינם יודעין מותרים לשתות משום דאפילו מהרה יבנה ביהמ"ק יהא לר"ך שעות עד שיקבעו המשמורת וא"כ אין זה ענין לש"ס בעירובין אמנם הרמב"ם השיג על הרמב"ם בזה ואמר דהרי אי יבנה ביהמ"ק יהא שם המלך והמטרה וע"כ דלא חיישינן לשמה יבנה א"כ לד"י תקשי :

ולפי עי"ד נראה לישב קושית התוס' דהנה הטורי אבן כר"ה דף י"ח הקשה איך חיישינן בכל יום שיבוא הא אמרינן שם בניסן גאלו ובניסן עתידין ליגאל וחד אמר בתשרי עתידין ליגאל וא"כ מלכד ניסן או תשרי אי אפשר שיבוא ותי' דהרי אמרו כפי' חלק דיש ב' קליין לא זכו בעתו זכו אחישה ולפי"ז הא דאמרינן בניסן או בתשרי יגאלו זה הקן של בעתו אבל הקן של אחישה אין לו זמן ידוע וזוה אמרו בעירובין דבכל יום חיישינן שיבוא עי"ש שהלר"ך כסוגיא בעירובין הג"ל אמנם לפי עי"ד תי' זה קשה דבפרק חלק דף י"ח ע"א אמרו דמשיח אמר שיבוא היום אם בקולו ישמעו וקשה הא לא לתא אל"י לתמול וע"כ בקן של אחישה לא בעי' דלתי אל"י לתמול וגם קרא הכי דייק הנני שולח את אל"י הכניא לפני בוא יום ה' הגדול וכו' משמע יום ה' היינו קן של בעתו וא"כ עמדה קושית הטורי אבן :

ונראה דלא קשה דהרי מלשון הרמב"ם בפ"א ובפ"ב מה' מלכים משמע דמלך המשיח הוא יקבץ נחיי ישראל ויגאלם מיד לר' וא"כ לא יהי' זה ביום ביאתו וא"כ ביאת ב"ד הוא דבר אחר והגאולה שיגאלו ישראל ע"י מיד לר' הוא בזמן אחר וע"ז אמרו שם דיהא בניסן

תופלת כספרי' שהצד להשיב רבים מילדי בני ישראל מדרכיהם הרע משטי כזכ והוי כמו עשה להם טובה ואפילו במוחצת ק"ל ביו"ד סי' פל"ד פטי' ב' דמפרסין אותו ככדי חייו ומותר להנותו ככדי חייו וחי' אשתו ונביו התלוים בו וודאי הסמיכות שפושין ליושבי א"י הוא מלומדס וככדי חייו וודעתה דהכי נספ לא"י ולכך לדעתי אפילו היתר אינו מופיל וכ"ש שהדברים נראים כמ"ש למעלה שרק טעות ושגגה הוא שורש לדברים בעיני ההוא כן נראה לפי עי"ד ויהא ה' עמנו אל יעזבונו ואל יעשנו ויעזור ויגן ויושיע לכל החוסים בו והגאולה והשאלה ופירוד הלכות יסולק מן העולם דברי החותם בדרכה ויהי' ה' עמך ויברך אותך ואת ביתך ואת כל הבוטחים בשמו בלחמת דברי רבך הדורש שלומך .

ה"ק משה שיק מברעזאווע .

תשובה ר"ב

ע"ד הקושיא שהביא השאלת אריה כסי' ס' להקשות בנזיר דף ד' דפריך שם לרבנן מנ"ל לאסור יין מלוא כרשות והקשה הא לרבנן מכה דכ"ל בעלמא דככולל איסור חל על איסור עי"ש ועוד האריך שם בדברי הרמב"ם שהקשה דנזיר מתסר חפלא א"כ מאי פריך בנזיר דף ד' הא מושבט ועומד מהר סיני הא נדר חל לבעל מלוא ותי' דהיינו דווקא בפירוש והתם מיירי בסתמא והשאלת אריה הקשה עליו טובא ולפי עי"ד יש לישב דבלא"ה קשיא לפי שיטה זו דזירות מקרי מתסר חפלא עמדה קושית התוס' בשבועות דף כ"ה ע"א ד"ה חומר דל"ל קרא ע"ז מיין ושכר יזיר ולפי המסקנא דמשני לה בלומר שבועה שאשתה והדר אמר אה"י נזיר יש לפרש דמיירי בלומר שבועה שאשתה היום והדר אמר הריני נזיר דאפשר לקיים שיהיה דהיום ישתה ולמחר יהי' נזיר ובשבועות דף כ"ב ע"ב מסתפק ל"י אי להתירא קא משתבט וא"כ איכ"ל דדעתו שיהי' נזיר למחר כשם שאם קיבל עליו ב' זירות אמרינן בגמרא דף י"ח דלר"ך למנות ב' זירות וע"כ אמרינן דכוונתו לקבל עליו זירות לאחר שישלם זירות הראשון ה"כ אפשר לומר דהרי נזיר ר"ל וכוונתו למחר להתירא :

ואע"ג דבשבועות שם מסיק דלאו להתירא קא משתבט היא גופי' מנ"ל ואיכ"ל דהכא קמ"ל קרא מיין ושכר יזיר דאע"ג דקא משתבט לשתות אפי"ה הוא נזיר מעכשיו וא"כ שפיר אינטרך קרא דאע"ג דאשמעינן מידור נדר לה' נדר חל לבעל מלוא היינו חס א"א לקיים שיהיה וע"כ כוונתו לאסור דבר מלוא אבל היכא דאפשר לקיים שיהיה אולי מיישבין דבריו ולכך אינטרך קרא ולעולם איכ"ל דזירות מתסר חפלא למנס לס"ד קשה מיכו י"ל דזה בלחמת קושית הש"ס ממני"א אי נזירות מתסר חפלא למנה לי קרא וע"כ מדאלטרך קרא מוכח דלאו מתסר חפלא וא"כ קשיא הא מושבט ועומד (ואין לומר דזה גופי' קמ"ל דהוי מתסר חפלא דזה לא נשמע מכאן דלמא מטעם כולל חל ונשמע מכאן כמאן דאמר כולל) וע"ז שפיר משני דמיירי בשבועה שאשתה ואינטרך להשמעי' דלא נימא להתירא קא משתבט כנ"ל ולעולם דהוי מתסר חפלא וא"ש ומיושב קושית השאלת ארי' ולכך פריך לרבנן מנ"ל הא דהיתירא משתבט וא"ש :

ועפ"ז יש לומר דהרמב"ם לא ס"ל לפרש דקושית הש"ס ממני"א דמושבט ועומד הוא דחיקא ל"י דמשמע דפשיטא ל"י דלא חל ולכך ניחא ל"י יותר לפרש כמ"ס התומים כסי' ע"ג ס"ק ג' דמוקי לה בגון שגדר בשבת ויו"ט בשעה שכבר זמן וחיוב קידוש עליו וא"כ ככה"ג נמי י"ל להתירא קא משתבט ואיכ"ל דאין כוונתו על היום אלא הריני נזיר למחר וכעין דאמרינן בשבועות כ"ג דאע"ג דשתי' בכלל אכילה כיון דאמר שלא אוכל ושלא אשתה גלי דעת' דבכלל שלא אוכל לא כוון על שתי' והי"ל כיון שאמר שבועה שאשתה יין היום ואח"כ אמר הריני נזיר או כיון דהשתא זמן קידוש מסתמא לא כוון אלא על למחר .

ואע"ג דמסקינן בשבועות דף כ"ב ע"ב דלא אמרינן להתירא קא משתבט היינו היכא דאינו סותר בשבועה דבר שהי' אסור מתיקרא בגון נזיר שאמר שבועה שלא אוכל חרץ אבל כאן כי היכא דלא יהא סתירה או כי היכא דלא יהא לבעל המלוא אמרינן מסתמא כך הי' דעתו וכדאמרינן ר"פ קונס יין עד הפסח לא כוון על ליני פסח וה"כ אין סברא שיתחיל הנזירות מיד בביטול מלוא וע"ז משני בשבועה שאשתה ואלו איכ"ל ככולל וכמ"ס התומים בלומר שאשתה לאחר ג' או כ"ה ימים ושפיר אשמעינן דחל ככולל ומאי דקשיא קושיא הראשונה של שאלת ארי' לפי"ז מאי פריך לרבנן מנ"ל הא אית להו בעלמא כולל כתבתי לישב בחידושי :

תשובה ר"ג

הרמב"ם כפ"ד ממזירות דין י"א פסק האומר הריני נזיר ביום שז"ד כלל בואם בחול נדר ה"ו אסור לעולם ואם בשבת ויו"ט נדר אותו שבת ואותו יו"ט מותר מכאן ואילך אסור לעולם שהדבר

לא אחת אלא מאתמול מ"מ מקרי יום ראוי ואפשר לו לבוא ע"י קץ של אחישה וא"כ ליכא למימר כעטס הש"ס וע"כ ל"ל כעטס הרמב"ם דלולי יש תחומין לנעלה מ"י והוא ספק אי שבת ראוי לבוא ולא מחית נפשי' לספיקא אבל ביום ה' שפיר מקרי יום הראוי ע"י קץ של אחישה וא"ש (תי' כעין זה מלאתי בפליתי סוסי' ק"י ע"ש אבל ביתר ביאור) יהי רלון שיבוא משיח לדקינו כב"ה :

תשובה ר"ד

הגדה בשתיית יין אמרו בתענית דף י"ז ע"א כמאן שמו הכהנים חמרא האידנא כמאן כרבי דאמר שם דתקנתן קלקלתן א"כ מבואר דהיינו לשמות ואע"ג דהר"ן בחידושו בסנהדרין כ"ב מפרש לשון הש"ס דקאמר שם הא לרבנן אסירו דמשמע דאין הלכה כרבי מ"מ משום הדחק נהגו וסמכו על רבי והיינו נמי כמ"ש הר"ע ז"ל בתענית דף י"ז ביתר ביאור משום דהוי גזירה שאין יכולין לעמוד בה ומכ"ש דכדאי הוא רבי לסמוך עליו בשעת הדחק כיון דמידו וחששא דרבנן הוא למיחוש למסרה יבנה ביהמ"ק ויהי לריבין אותן לעבוד העבודה דהא אפשר באחריתא וכמ"ש התוס' בעירובין דף מ"ג ע"ב ד"ה ואסור לשמות יין וכ"ש לפי מ"ש לעיל (סי' רי"ג) דגם החשש מהרה יבנה ביהמ"ק הוא חששא דרבנן וכדרבנן איכ"ל דכדאי הוא פלוני לסמוך עליו בשעת הדחק וכמו שהאריך בש"ך בי"ד סי' רמ"ב בכללי הוראה :

מיהו לפי"ז י"ל דזה דווקא בכהן שחינו יודע משמרתו וא"כ אסור לשמות יין לעולם והוי כא"י לעמוד בו אבל כהן שהוא יודע משמרתו ומשמרת בית אב שלו א"כ אינו נאסר אלא בשעת משמרתו שבו אמת וזה יכול לעמוד בו ואין הדבר קשה כל כך א"כ איכ"ל דאין לסמוך בכ"ג על רבי וכן פסק הרמב"ם בכדאי כפ"א מביאת מקדש דכהן שידע משמרתו אסור לשמות יין אלא שהוא פסק כן מטעם אחר הואיל וזריך שבות לקבוע משמרתו וכבר הבאתי לעיל כי הראש"ד השיג על טעם זה שהרי המג"ק והמטהר יהיה עמו והכ"מ תי' עיי"ש וכבר כתבתי בס"י (רי"ג) ליכא דעתו וטעמו של הרמב"ם עפ"י מ"ש הרמב"ם נפי ב מהלכות מלכים דין י"ב דאין לחכמינו ז"ל קבלה ע"י א"ך יהי אלא לפי משמעות הפסוקים דרשו ופליגי ב"י ולכך לריבין אנו לחוש לכל החששות (ובסי' רי"ג ביארתי בעזרה"ת) :

מיהו לענין גידול פרע אמרו שם בסנהדרין ובתענית לכל השינויים דכהנים כו"ז מותרים לגדל פרע אפילו לרבנן דרבי וא"כ אפילו יודעים משמרתם לתי' הראשון משום דאפשר דמספרי ועבדו עבודה ולתי' ר' אשי משום דדווקא בשמו"י אין דמחללי עבודה גזרו אבל גידול פרע דלא מחללו לא גזרו ואפשר להסביר זה לפי מ"ש הריב"ש בס"י קל"ב דהיכא דכתיב להבדיל כגון בעופות טמאים לא אזלינן בתר רובא וא"כ כיון דכתיב גם גבי שמו"י אין להבדיל ולהורות לא סמכינן ארובא ומיישיבין טפי וכ"כ הר"ע ז"ל בתענית דגידול פרע שרי לכל השינויים אלא שראיתי במכתבי שומר ליון מכתב שמביא להקשות דאכתי בשבת ויו"ט לתי' ראשון יהיו אסורים לכנוס בגידול פרע דלא שייך דמספרי ועבדו וכו' דהא שבת ויו"ט אסור ומכאן זה ר"ה להחיר לאכל לגלגל בעיו"ט אס' יהי יום ל' ביו"ט עיי"ש .

וזה אינו מלבד דקיי"ל כתי' רב אשי אלא דאפילו לתי' ראשון לא קשה קושיתו דכתי' דליכא למימר דאס' יהי לורך עבודה יהא עשה דעבודה דומה ל"ת דמלאכה גילוח דשבת דף קל"ב ע"ב מוכח דאין עשה דעבודה דל"ת דאס' אינו בעידה ולכך אסור לכהן לגלגל ארעתו אע"ג דהשיבולי לקט המובא במג"א סי' תמ"ו כ' דבעשה דרביס ל"ב בעידרי' וקשיא ל"י סוגיא הנ"ל מ"מ מוכח דאינו דומה וקושיא על שיבולי לקט כתבתי ליכא במקום אחר מ"מ לא קשה דהרי הגילוח אינו אלא מלאכה שאל"ג כיון דא"ל לשער א"כ איכ"ל דאין שבות במקדש ובעירובין דף ק"ג ע"א משמע דמסיק אכ"י שבות במקדש אפילו במדינה מותר ודלא כרב יוסף שם :

ואפילו להריב"ש בס"י שז"ד והובא במג"א סוסי' ש"ג דסובר דגזיה חייב אפילו א"ל לגופי' ואפילו להרמב"ם דמחייב אפילו במלאכה שאל"ג דלדידי' אפילו לא אמרינן כהריב"ש קשיא וגם לפי מ"ש במקו"א (סי' קנ"ח בחאו"ח) דרוב הפוסקים הסכימו כהריב"ש אבל לא מטעמי' אלא כיון שרואה לגלגל כדי לישות שוב הוא לריך לגוף המלאכה אבל באשה המטהרת הגוזזת רק כדי שתהא ראוי לטבילה חשוב אין לריבה לגופה וה"ה בכהן המגלח עצמו רק כדי שיהא כשר לעבודה איכ"ל דחייב אל"ג מ"מ להרמב"ם דמחייב אפילו באל"ג קושיא .

מיהו גם זה לא קשה מידי דהרי אפשר לגלגל ע"י גוי דהוי רק שבות במקדש ואפילו אי אמרינן מסייע יש בו ממש מ"מ לענין שבת ויו"ט לית ב"י אלא איסור דרבנן כמו שבררתי בתשובה הנ"ל דלא גרע משנים שעשו מלאכה דפטורין וא"כ לכ"ע מותרין לגדל פרע אפילו יודע משמרתו אמנם לענין לשהות בטומאה הביא שם במכתב

בניסן או בתשרי אבל על ביאת כ"ד לא נאמרה זמן ידוע אלא אדרבה על אותו עת הקבוע בעתו לריבין אנו לחוש בכל יום שהרי עת אחת קבע ה' לביאתו וכמ"ש המג"א בס"י שד"מ דשבת נגד ימי חול הוי קבוע ולא שייך למיזל בתר רובא ה"כ עת אחת קבע ה' לביאתו והוא קבוע וה' יודע עתה וכל קבוע כמחלה על מחלה דמי ואם כן אדרבה יש איכא בנייהו בין ב' הקליין דעל קץ של בעתו לריבין אנו לחוש בכל יום שהוא ספק קבוע ולכ"ע הוא מה"ת להחמיר ואפילו להרמב"ם דסובר דספק דאורייתא מן התורה להקל כספק קבוע מודה וא"כ צודאי לריבין אנו לחוש לו מה"ת אבל בקץ של זכו אחישה אין לנו לחוש מן הדין שהרי אנו רואין קלקול הדור בעוה"ר ואם לא ישנה השי"ת דבר מה בעולם לא נראה שישיבו וכל זמן שלא שבו אוקי אחזקתייהו ובכל התורה אזלינן בתר חזקה :

וגר"א דיש עוד איכא בנייהו בין קץ של אחישה לקץ בעתו דהנה הרמב"ם בפ"א מהלכות מלכים כ' שמג"ך המשיח עמיד לעמוד ולהחזיר מלכות כ"ד ליושנה ויבנה ביהמ"ק ויקבץ נדחי ישראל ושם בפ"ב דין ג' כ' בניי מלך המשיח כשתחייש מלכותו והתקבלו אליו כל ישראל יתיחסו כולם על פיו ברוח הקודש שעליו מכל הדברים האלה **נראה שלא יהי ברנע אחד כל זה או בשעה אחת** ובאמת קשה על זה מהא שאמרו בר"ה דף ל"א דיום הקץ כולו אסור דחיישין מהרה יבנה ביהמ"ק ופרש"י שבין לעמיד יבנה ע"י שמים והרמב"ם כ' דיבנה ע"י משיח מיהו לזה אפשר לומר דהרמב"ם סובר דרבנ"י שם דמתרין תי' אחר פליגי ע"ז מיהו עדיין קשה עליו מדברי הירושלמי פ"ה דמט"ש והובא בתוס' יו"ט שם מ"ג דבנין ביהמ"ק יהי קודם מלכות בית דוד ואז עדיין לא יהיו גדולי ישראל כאן וא"ך קאמר הרמב"ם דמג"ך המשיח יבנה ביהמ"ק **יש ליכא זה עפ"י מ"ש הרמב"ם שם בפ"ב דין י"ב שאין להכזי"ל קבלה ע"י א"ך יהי ולפי משמעות דקרא דרשו ופליגי בהו ולכך יש לחוש לכל החששות** ואולי יהי כך או כך :

ויותר נראה דזה עצמו תליא בב' קליין הנ"ל דאס' יהי קץ של בעתו יהי הכל כסדר וכמו"ש הרמב"ם בהלכות מלכים הנ"ל אבל אס' יהי קץ של אחישה אז יהא הכל במהירות ומהרה יבנה בית המקדש ביד"ש ויבוא משיח לדקינו והנה החשש לחסור לכהנים לשמות יין הוא רה אי מהרה יבנה בית המקדש אבל אס' יהי ע"י מלך המשיח כנ"ל לריך לזה שה"י זמנן וכבר י"א יינס מהן וא"כ שני הגמרות א"ש דשם בתענית דע"כ החשש הוא על מהרה יבנה ביהמ"ק והיינו ע"י קץ של אחישה וע"י שפיר אמר רבי דתקנתו קלקלתו דקלקול הדור הוא תקנתם דלא לריך לחוש ע"ז דהוא נגד חזקה הנ"ל : **אבל** אכתי לריבין אנו לחוש בכל יום שיבוא כ"ד ע"י קץ בעתו אמנם אז שוב לא כל כך במהרה יבנה בית המקדש ושוב אין חשש לכהנים לשמות יין אבל אס' אמר שיהי זכר ביום שז"ד בא לריך לחוש לקץ בעתו ולכך אסור לשמות בכל יום וא"ש (ועפ"י הנ"ל יש להסביר ג"כ כוונת הרמב"ם בפ"א מביאת מקדש הנ"ל להאילו מקושיית הראש"ד שהוא סובר ככל האמור למעלה אלא דס"ל דגם לקץ של אחישה יש לן לחוש אע"ג דקלקול הדור הוא העומד לגדינו מ"מ אין אנו יודעין והנסתרות לה' אלקינו ולכל הפחות לכתחילה אין סומכין על החזקה ולכך כ' הרמב"ם טעם אחר דאס' יבנה ביהמ"ק במהרה וכדעת הירושלמי הנ"ל עוד קודם ביאת כ"ד א"כ יהי לריך עת לקבוע משמורת ואס' יהי כסדר בלא"ה ישא זמן וא"ש) : **ועפ"י** האמור י"ל עוד (וכן מלאתי בפליתי סוסי' ק"י עיי"ש שהאריך בסוגיא ההוא) נפ"מ ג' בין קץ של אחישה לקץ בעתו לענין ביאת אלאי' כדלעיל דלקץ אחישה לא לריך שיוקדם ביאת אלאי' משא"כ לקץ בעתו ואפ"י שפיר אמרו בעירובין דף מ"ג ע"ב דהואיל ולא אחת אלאי' מאתמול א"ל לחוש לביאת כ"ד דאז א"ה שיבוא אלא ע"י אחישה ולקץ זה א"ל לחוש ואפ"י לפי מ"ש לעיל דאפילו לקץ זה חש הרמב"ם היינו לכתחילה בעלמא אבל לא מזד הדין וכ"ש לפי מאי שיבואר א"י לקמן (סימן רי"ד) דדווקא לענין שתיית יין לכהנים דכתיב ולהבדיל לא סמכינן על רוב או חזקה וא"כ אין לחוש לזה לכך שפיר אמרו דאי ידעינן דלא אחת אלאי' מאתמול מותר לשמות יין היום וא"ש :

אמנם כל זה אס' הפירוש ביום שז"ד בא הוא ביום שיבוא ממש בפועל אבל אס' הפירוש ביום שז"ד בא היינו יום שראוי לבוא אז אפילו לא אחת אלאי' מאתמול מקרי שפיר יום שראוי שאפשר שכן דוד יבוא בו ע"י קץ של אחישה דהיינו דא"ל לחוש לזה מ"מ ראוי ואפשר הוא וכמו שאמר משיח עצמו היום אס' בקולו תשמעו וא"כ א"ש הכל צודאי לפי ס"ד דס"ל הפירוש ביום שז"ד בא היינו שיבוא בפועל ממש ולכך ייחא ל"י לתרין דלכך מותר בשבתות ויו"ט דאז א"ל לחוש דע"י קץ של בעתו א"ל לבוא הואיל ולא אחת אלאי' ועל קץ של אחישה אין לחוש בכ"ג אבל כדמסיק לבסוף שגדר בשבת ויו"ט עצמו וכתבתי לעיל דלפי המסקנא אז לא מפורשין ביום שז"ד בא שבה בפועל אלא ביום שראוי ואפשר לו לבוא וא"כ אפילו